

M A R I E L U

SOCIETATEA
TRANDAFIRULUI

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI
TINERELE ELITE

Traducere din limba engleză
IULIA DROMERESCHI

CORINT
BOOKS

—2018—

Adelina Amouteru

Când eram mică, mama petrecea după-amiezi întregi în care nu făcea altceva decât să îmi spună străvechi povești populare. Pe una dintre acestea mi-o amintesc încă limpede, în amănunțime.

A fost odată ca niciodată un prinț lacom care s-a îndrăgostit de o fată nespus de rea.

Prințul avea mai mult decât și-ar fi putut dori, însă niciodată nu îi era de ajuns. Când s-a îmbolnăvit, a vizitat Regatul Marelui Ocean, acolo unde lumea de dincolo se întâlnește cu tărâmul celor vii, și s-a târguit cu Moritas, zeița morții, căci își dorea să dobândească o viață mai lungă. Când zeița l-a refuzat, el i-a furat aurul nemuritor și a fugit la suprafață.

Drept răzbunare, Moritas și-a trimis una dintre fiice, pe Caldora, îngerul furiei, să recupereze aurul neprețuit. Caldora s-a materializat din spuma mării, într-o noapte caldă și furtunoasă, înveșmântată doar în mătase argintie... O fantomă dureros de frumoasă, întrupată, parcă, din cețuri.

Prințul a dat fuga la țarm, să o întâmpine. Ea i-a zâmbit și i-a atins obrazul.

— Ce îmi poți oferi în schimbul iubirii mele? l-a întrebat. Ești dispus să te desparți de regatul tău, de oastea ta și de nesematele tale?

Prințul, orbit de frumusețea ei și dornic să se laude, a încuviințat.

— Orice îți va pofti inima, i-a răspuns. Sunt cel mai falnic bărbat de pe fața pământului. Nici măcar zeii nu se pot pune cu mine, căci nu-mi sunt pe potrivă!

Așa că i-a oferit regatul său, oastea sa și nestematele sale. Caldora i-a acceptat darurile cu un surâs, doar pentru a-și dezvălui adevărata formă de înger: scheletică, monstruoasă, cu aripi ca de pește. Apoi, a dat foc regatului, făcându-l una cu pământul, iar pe prințul cel nesăbuit l-a tras sub apele mării, în iad, unde aștepta, răbdătoare, mama sa, Moritas. Prințul a încercat, din nou, să se tocmească, însă era prea târziu. Pentru că îi furase aurul, Moritas i-a devorat sufletul.

Mă gândesc acum la povestea aceasta, în timp ce stau, alături de sora mea, pe puntea unei nave comerciale și privesc spre tărâmul orașului-stat Merroutas, care se ridică de acum înaintea noastră din pâcla dimineții.

Cândva, când nu voi mai fi decât pulbere și vânt, ce poveste se va spune, oare, despre mine? Poate că: „A fost odată ca niciodată o fată care avea un tată, un prinț care o iubea nespus și un grup de prieteni uniți în Societatea Pumnalului. Apoi, au trădat-o cu toții, iar ea i-a nimicit până la unul...”

Oraşul-stat Merroutas
Tărâmurile Mării

Erau sclipiri de lumină pe un cer furtunos, bezna șovăitoare
dinaintea zorilor. Nu mai existaseră niciodată și nici
nu aveau să mai existe vreodată, mai apoi.

Autor necunoscut despre Tinerile Elite

Adelina Amouteru

Gred că s-ar putea să fie aici.

— Vocea surorii mele, Violetta, mă trezește din reverie.

— Hâm? șoptesc, luând-o de braț, în timp ce ne croim drum
pe o stradă aglomerată.

Violetta își face gura pungă, iar pe chip i se așterne îngrijora-
rea. Își dă seama că sunt cu gândul aiurea, dar sunt bucuroasă
că hotărăște să mă lase în pace.

— Am spus că s-ar putea să fie aici. În *piazza principale*¹.

Este seară devreme și urmează cea mai lungă noapte din an.
Ne-am rătăcit în mijlocul acelora care sărbătoresc solstițiul. Ne
aflăm în orașul-stat Merroutas, cel aflat la răspântia bogată și
animată a drumurilor comerciale dintre Kenettra și Imperiul Ta-
mouran. Soarele aproape a scăpătat, iar cele trei luni atârnă greu,
ca niște globuri rotunde și coapte suspendate deasupra apei.

Târgoveții din Merroutas se bucură din plin de această Prăz-
nuire a Creației din miezul verii, după care va urma o lună de
post. Eu și Violetta ne plimbăm printre nenumărații petrecăreți,
pierdute într-un curcubeu de culori de sărbătoare. Amândouă
purtăm mătăsuri tamourane, părul strâns în creștet și inele de
bronz pe degete.

---

¹ „Piața centrală” (it.) (n. red.).

Oameni cu ghirlande de iasomie sunt peste tot, înțesând aleile înguste și revărsându-se afară, în piețe, dansând în șiruri lungi în jurul palatelor cu acoperișuri-cupole și al templelor cu săli pentru îmbăiere. Trecem pe lângă canale ticsite de bărci doldora de marfă și pe lângă clădiri bătute cu plăci de aur și argint, care alcătuiesc mii de cercuri și pătrate care se tot repetă. Tapiserii cu desene complicate atârnă de la balcoane în aerul plin de fum aromat. Pe lângă noi trec, în pâlcuri mici, soldați înveșmântați în mătăsuri unduitoare în locul obișnuitelor armuri grele. Pe mâneci le este brodat blazonul cu luna și coroana. Nu fac parte din Axa Inchiziției, dar, fără îndoială, au auzit veștile despre ordinele venite de dincolo de mare ale lui Teren Santoro, inchizitorul general, care le-a poruncit tuturor să ne dea de urmă mie și Violettei. Așa că ne ținem cât mai departe de oșteni.

Mă simt de parcă aș pluti prin ceață. Sunt înconjurată doar de oameni care prăznuiesc. Este nespus de ciudat pentru mine să privesc aceste manifestări de bucurie. Ce întrebuițare le-aș putea da? Doar ele nu-mi hrănesc deloc energia! Așa că rămân tăcută, lăsând-o pe Violetta să ne călăuzească pe străzile pline de lume, și mă întorc la gândurile mele negre.

De când am părăsit Kenettra, în urmă cu trei săptămâni, mă tot trezesc auzind șoapte lângă patul meu, care amuțesc însă după câteva clipe. În alte dăți, voci înăbușite, greu de deslușit, îmi vorbesc când nu mai e nimeni altcineva prin preajmă. E drept: nu sunt mereu acolo și nu pot înțelege întotdeauna ce-mi spun, când mi se adresează. Dar le pot simți încontinuu prezența, pândind undeva, în cotloanele minții mele. Un tăiș, o perindare de zgomot și tăcere, o lampă care pâlpâie, dând beznă, nu luminează. Un foc mohorât, hain, care crește și tot crește.

Ce-mi spun aceste șopote?

Adelina, de ce te învinovățești pentru moartea lui Enzo?

Ar fi trebuit să-mi controlez iluziile mai bine, le răspund, încetișor, șoaptelor. I-aș fi putut salva viața lui Enzo. Ar fi trebuit să am încredere în Pumnale mai devreme.

Însă ele mă contrazic: Dar nu a fost vina ta! Doar nu tu l-ai ucis, la urma urmei – nu arma ta a fost aceea care i-a curmat viața. Așadar, de ce ești tu cea surghiunită? Nu trebuia să te întorci la Pumnale, nu trebuia să îi ajuți să-l salveze pe Raffaele! Toate s-au întors împotriva ta. De ce uită toată lumea că intențiile tale au fost cele mai pure și mai cinstite, Adelina? De ce te mai simți încă vinovată pentru ceva ce nu a depins nicicând de tine?

Fiindcă l-am iubit nespus, le răspund. Iar acum nu mai este.

Dar e mai bine așa! mă contrazic vocile. Nu ai fost tu aceea care aștepta mereu în capul scârilor, ascunsă de ceilalți, pe când locuiați în vechea voastră casă, aceea a tatălui tău? Închipuindu-ți mereu că erai regină?

— Adelina! îmi atrage Violetta atenția, trăgându-mă de braț, iar șoaptele se risipesc.

Clatin din cap și mă căznesc să mă concentrez.

— Ești sigură că-i aici? o întreb.

— Dacă nu-i el, atunci, de bună seamă, este o altă Tânăra Elită.

Am venit aici să scăpăm de privirile inchizitorilor din Kenetra. Este cel mai apropiat loc care nu se află sub controlul ocârmuitorului țării mele de baștină, dar, mai târziu, ne vom croi drum spre miazăzi, spre Tărâmurile Soarelui, cât mai departe de Axa Inchiziției.

Dar ne aflăm aici și dintr-un alt motiv.

Dacă ați auzit vreodată vreo poveste despre o Tânăra Elită, atunci, neîndoios, trebuie să fi fost despre un băiat pe nume Magiano. Raffaele, consortul cel tânăr și frumos, care mi-a fost

cândva prieten, îl tot pomenea în timpul lecțiilor noastre de după-amiază, când încerca să mă pregătească să-mi folosesc puterile. De atunci, i-am tot auzit numele de pe buzele nenumăraților călători pe care i-am întâlnit.

Unii spun că ar fi fost crescut de lupi în desimea pădurilor de pe Insulele Cenușii, un arhipelag micuț aflat departe, tare departe, la răsărit de Kenettra. Alții pretind că s-ar fi născut în deșerturile fierbinți ale Tărâmurile Soarelui, în Domacca, și că ar fi un copil din flori, pe care l-ar fi crescut nomazii. Se zice că este sălbatic, aproape feroce, că se îmbracă din cap până-n picioare în frunze și că mintea și mâinile îi sunt mai iuți decât argintul-viu, de parc-ar fi o vulpe-de-noapte. S-a ivit pe neașteptate, cu câțiva ani în urmă, și de atunci a reușit să facă în așa fel încât să nu fie arestat de Axa Inchiziției. Care a încercat de zeci și zeci de ori să îl înșface, sub acuzații dintre cele mai diverse, căci se pare că s-ar fi făcut vinovat de toate fărădelegile, de la pariuri ilegale până la șterpelirea nestematelor de pe coroana reginei din Kenettra. Și umblă vorba că poate să moască pe oricine, doar cu sunetul lăutei sale, făcându-l să se arunce în mare de pe o stâncă. Și că, atunci când zâmbește, dinții îi sclipesc malițios.

Deși știm amândouă că este o Tânăra Elită, nimeni nu ne-a putut spune, fără șovăire, care îi este adevărata puterea. Putem fi sigure doar că a fost văzut de curând aici, în Merroutas.

Dacă aș mai fi încă aceeași fată care eram în urmă cu un an, înainte să fi avut măcar habar că aveam vreo putere, nu sunt sigură că aș fi avut curajul să caut o Elită atât de faimoasă precum Magiano. Dar, de atunci, am fugit de acasă și apoi mi-am ucis tatăl. M-am alăturat Societății Pumnalului. I-am trădat pe foștii mei tovarăși de arme, iar ei m-au trădat pe mine. Sau poate c-a fost invers... N-aș putea spune lămurit cum au stat lucrurile.

Ce știi însă, fără puțință de tăgadă, este că, acum, toți cei din Societatea Pumnalului sunt dușmanii mei de moarte. Când ești singură într-o lume care se teme de tine și te urăște, vrei să îi găsești pe aceia care s-ar putea să fie asemenea ție. Vrei să-ți faci prieteni noi.

Prieteni care să fie, totodată, *Tinere Elite*. Prieteni care să te ajute să-ți construiești propria societate secretă.

Prieteni precum Magiano.

— *Salaam*¹, fete încântătoare din Tamoura!

Pătrundem într-o altă *piazza*² mare, aflată în apropierea golfului. Peste tot, pe laturile sale, se află tarabe cu mâncare tic-site cu oale aburinde ai căror vânzători ambulanți poartă măști lungi și fac tot felul de scamatorii pentru a-și atrage mușterii. Unul dintre acești negustori de mâncare zâmbeste când ne uităm la el. Părul îi este ascuns sub un turban tamouran, iar barba îi e neagră și bine îngrijită. Ne face o plecăciune. Îmi ating fruntea, instinctiv, pentru a-i răspunde la salut. Părul meu argintiu este încă scurt și țepos, de când am încercat să mi-l tai, și am reușit să-l ascund sub două fâșii lungi de mătase aurie, decorate cu ciucuri aurii care-mi atârnă până deasupra sprâncenelor. Am țesut o iluzie deasupra părții distruse a feței mele. Pentru bărbatul acesta, genele mele argintii sunt negre, iar ochii mei, perfecți.

Arunc o privire spre ceea ce vinde. Tigăi aburinde cu sărmăluțe în foi de viță, frigărui de miel și lipii calde. Îmi lasă gura apă.

— Fete frumoase ca la mine-acasă! ne strigă el.

Apoi continuă în tamourană și nu mai pricepe ce ne spune. Din când în când mai deslușesc câte un „haideti!” și un „îmbucați

---

¹ Prescurtare a urării uzuale *As-salāmu ‘alaykum* (sau *As-salāmu ‘alaykunna*, ar., când este adresată unor femei), „Pacea fie cu voi!” (n. red.).

² „Piață (spațiu deschis înconjurat de clădiri)” (it.) (n. tr.).

ceva!”. Îi zâmbesc și îi fac un semn din cap, aprobator. Nu m-am mai simțit de mult atât de... tamourană. Parc-aș fi ajuns, cumva, acasă.

Ai putea conduce un asemenea loc, îmi spun șoaptele din mintea mea, iar inima mi se umple de încântare.

Ne apropiem de taraba sa, iar Violetta scotocește după câțiva talanți de bronz pe care îi întinde bărbatului. Eu rămân mai în spate. Văd cum îl face să râdă și, apoi, cum el se apleacă să îi șoptească la ureche, în timp ce ea se înroșește, sfioasă, și îi răspunde cu un zâmbet care ar putea face până și soarele să se oprească în loc, nimic de dor. Când convorbirea lor ia sfârșit, Violetta revine cu două frigăruie. Vânzătorul o privește lung, înainte de a se întoarce spre alți mușterii. Schimbă din nou limba în care îi salută:

— *Avei, avei!* Uitați de rămașaguri și veniți să gustați puțină lipie proaspătă!

Violetta îmi întinde un talant de bronz.

— Ne-a făcut o reducere! îmi spune. Fiindcă i-a plăcut de noi.

— Draga mea Violetta!

Ridic, întrebător, o sprânceană spre ea și iau o frigăruie. Am reușit să rămânem cu pungile de bani pline până acum fiindcă îmi pot folosi puterile ca să fur de la nobili. Acesta este felul meu de a contribui la bunăstarea noastră. Dar talentul Violettei e cu desăvârșire diferit.

— Dacă o s-o ții tot așa, vor ajunge să ne plătească ei pe noi să le mâncăm bucatele! o laud.

— Acesta e țelul meu, să știi! îmi răspunde, jucăuș, surioara mea.

Violetta mă privește cu un zâmbet nevinovat, care nu e, nici pe departe, așa cum pare. Ochii ei rătăcesc prin *piazza*, oprindu-se acolo unde un rug imens arde în fața unui templu.

— Suntem tot mai aproape de el, mă informează, luând încă o mușcătură delicată. Energia lui nu e foarte puternică. Se tot preface pe măsură ce înaintăm.

După ce mâncăm, o urmez pe Violetta, care-și lasă puterea să ne ghideze pe un drum lung, în zigzag, prin mulțimea de oameni. De când am fugit din Estenzia, noapte de noapte, am stat una în fața celeilalte și am lăsat-o să își încerce puterea pe mine, la fel cum o lăsam să-mi împletească părul, când eram copile. Așa că ea a tot tras și-a tot împins energia mea. Apoi, o leg la ochi și merg în tăcere prin cameră, să verific dacă poate simți sau nu locul în care mă aflu. Se întinde să atingă firele energiei mele și le studiază structura. Iar eu îmi dau seama cum, noapte de noapte, ea devine tot mai puternică.

Ceea ce mă sperie nespus. Dar eu și Violetta ne-am făcut o promisiune după ce am părăsit Societatea Pumnalului: nu ne vom folosi *niciodată* puterile una împotriva celeilalte. Dacă Violetta va dori protecția oferită de iluziile mele, i-o voi oferi mereu. În schimb, ea îmi va lăsa neatinsă abilitățile. Întotdeauna. Asta e tot.

Trebuie să pot avea și eu încredere în cineva.

Mai rătăcim aproape o oră înainte ca Violetta să se oprească în mijlocul pieței. Se încruntă. Aștept lângă ea, studiindu-i chipul.

— L-ai pierdut? o întreb.

— E posibil, îmi răspunde Violetta.

Abia dacă o pot auzi, cu tot vacarmul muzicii din jur. Așteptăm încă o clipă, înainte ca ea să se întoarcă spre stânga, făcându-mi semn să o urmez.

Apoi se oprește iar. Se răsuțește și își încrucișează brațele, oftând.

— L-am pierdut din nou! mi se plânge. Poate c-ar trebui să ne întoarcem pe unde-am venit.

Abia ce rostește cuvintele, că un alt vânzător ambulant se oprește în fața noastră. Este îmbrăcat la fel ca toți ceilalți neguțători, cu chipul ascuns cu desăvârșire de o mască de *dot-tore*¹ cu nas lung și cu trupul învăluit în veșminte colorate, fistichii. Când mă uit cu mai multă atenție, bag de seamă că hainele îi sunt croite dintr-o mătase elegantă, țesută fin și vopsită cu cerneluri în culori pline, bogate. Ia mâna Violettei, o ridică spre masca lui, de parcă ar dori să o sărute, și își duce apoi cealaltă mână la inimă. Ne face semn să ne alăturăm cercului din jurul tarabei sale.

Recunosc imediat șiretlicul, păcăleala lui: este un joc de pariuri din Kenetra, în care vânzătorul așază douăsprezece pietricele colorate în fața ta și îți cere să alegi trei. Apoi, amestecă pietricelele sub cupe. Deseori, se joacă în grup, și dacă ai norocul să fii singurul care ghicește unde sunt ascunse toate cele trei pietricele, nu doar că îți poți recâștiga banii, ci, în plus, pe ai tuturor celorlalți participanți și pe toți aceia ai panglicarului. O privire aruncată spre punga lui burdușită îmi spune că n-a mai pierdut de ceva vreme.

Șarlatanul se înclină spre noi, fără niciun cuvânt, și ne face semn să alegem trei pietricele. Face la fel și cu ceilalți adunați lângă noi. Privesc cum alți doi jucători aleg, entuziasmați. În fața noastră se află un băiat *malfetto*. Este însemnat de febra sângelui cu o iritație neagră, a cărei pată îi traversează urechea și obrazul. În spatelul fațadei sale gânditoare se ascunde teama însă.

---

¹ Masca denumită și *Medico della Peste* (it.), „doctorul (din vremea) ciumei”, asociată, în prezent, cu Carnavalul din Veneția, a fost inventată de medicul francez Charles de Lorme (1584–1678) ca parte a unui echipament de protecție menit să prevină îmbolnăvirea de ciumă a doctorilor în timp ce își tratau pacienții (partea din interior a nasului sau ciocului supradimensionat al măștii era umplută cu diverse substanțe aromatice despre care se credea că ar fi putut să împiedice transmiterea bolii) (n. red.).

Mmm! Energia mea se îndreaptă spre el, ca un lup atras de mirosul sângelui.

Violetta se apleacă spre mine.

— Hai să jucăm și noi runda asta! îmi cere, cu ochii la băiatul *malfetto* – cred că simte ceva.

Așa că îi fac semn panglicarului și las doi talanți de aur în mâna lui întinsă. Se înclină spre mine, cu o mișcare exagerat de complicată.

— Pentru sora mea și pentru mine, îi spun, arătând spre cele trei pietricele pe care vrem să pariem.

Șarlatanul ne face, în tăcere, un semn aprobator din cap. Apoi începe să amestece pietricelele.

Eu și Violetta suntem atente la băiatul *malfetto*. Acesta privește, încordat, cum se învârt cupele. Așteptăm să termine șarlatanul, iar ceilalți jucători privesc în direcția băiatului și râd. Se fac auzite niște glume batjocoritoare despre *malfetto*. Băiatul le ignoră.

În sfârșit, așa-zisul „neguțător” se oprește din învârtit cupele. Le aliniază pe toate douăsprezece în șir, apoi își încrucișează brațele pe sub veșmintele sale și le face semn jucătorilor să ghicească, dacă le este cu puțință, care sunt cupele sub care se află pietricelele lor.

— Patru, șapte și opt, strigă primul, lovind cu palma taraba.

— Doi, cinci, nouă, răspunde altul.

Încă doi își strigă presupunerile.

Vânzătorul se întoarce spre noi. Ridic capul.

— Unu, doi și trei, spun.

Ceilalți râd puțin de mine, dar îi ignor.

Băiatul *malfetto* pariază și el.

— Șase, șapte și doisprezece, strigă el.

Șarlatanul ridică prima cupă, apoi pe a doua și pe a treia. Am pierdut deja. Mă prefac dezamăgită, dar atenția mea rămâne ațintită asupra băiatului.

Șase, șapte și doisprezece.

Când vânzătorul ridică a șasea cupă, arată că băiatul a ales corect.

Vânzătorul arată spre băiatul care zâmbește, triumfător, în timp ce toți ceilalți jucători îi aruncă priviri urâte, pline de pizmă.

Șarlatanul ridică și cea de-a șaptea cupă. Din nou, se pare că băiatul a ghicit corect!

Ceilalți jucători încep să se privească între ei, neliniștiți. Dacă băiatul o să greșească la ultima cupă, noi toți vom pierde în favoarea scamatorului. Dar, dacă a ghicit și a treia oară, atunci ne va lua banii tuturor.

Prestidigitatorul întoarce și ultima cupă. Băiatul a ghicit corect și câștigă!

Panglicarul ridică privirea, atent. Băiatul *malfetto* chiuie de bucurie, iar ceilalți se uită la el, furioși. Ura înflorește în piepturile lor ca niște scânteii, raze de energie care se contopesc în pete negre.

— Ce crezi? o întreb pe Violetta. Simți ceva despre energia asta?

Privirea Violettei rămâne fixată asupra băiatului care încă se mai bucură pentru că a câștigat.

— Hai să-l urmărim!

Șarlatanul îi cedează punga, șovăitor, împreună cu banii pariati de noi, ceilalți. Cât timp băiatul adună monedele, văd cum jucătorii mormăie între ei. Când el se îndepărtează de tarabă, toți ceilalți se iau după el, încruntați și cu umerii încordați.

Vor să îl atace.

— Să mergem! îi șoptesc Violettei, care mă urmează, fără un cuvânt.

Pentru o clipă, băiatul pare prea bucuros de câștigurile sale să își dea seama ce pericol îl paște. Doar când ajunge la marginea pieței îi remarcă pe cei care au jucat împreună cu el și care acum îl urmăresc. Continuă să meargă, dar mult mai repede și într-un mod care arată limpede că e neliniștit. Simt așchia spai-meii cum crește și tot crește în sufletul lui, iar izul său dulce mă ademenește.

Băiatul se grăbește să iasă din *piazza* și intră pe o alee lateralnică îngustă, unde luminile sunt slabe, iar oamenii, puțini. Violetta și cu mine rămânem în umbra, iar eu țin o iluzie subtilă deasupra noastră, să ne țină ascunse. Mă încrunt la băiat. Cineva atât de celebru precum Magiano, de bună seamă, n-ar trebui să fie atât de lipsit de tact!

În sfârșit, unul dintre ceilalți pariori îl ajunge din urmă. Înainte ca băiatul să își poată ridica mâinile, pariorul îi pune piedică și-l face să se prăbușească.

Un al doilea parior se preface că se rostogolește peste el, dar îl lovește în stomac, în cădere. Băiatul icnește, iar teama lui se transformă în teroare. Acum văd firele plutind deasupra lui într-o țesătură întunecată, sclipitoare.

Într-o clipită, ceilalți pariori îl înconjoară. Unul îl prinde de cămașă și îl izbește de perete. Băiatul se lovește tare la cap și pare să leșine, căci își dă ochii peste cap. Cade la pământ și se ghemuiește.

— De ce-ai rupt-o la fugă? îl întreabă unul dintre ceilalți. Părei să te distrezi atât de bine în timp ce ne furai nouă toți banii!

Ceilalți i se alătură.

— Și pentru ce-ar avea nevoie un *malfetto* de atâta amar de galbeni? se miră, cu ipocrizie, unul.

— Nu cumva vrei să plătești vreun *dottore* să-ți repare însemnele? îl iscodește un altul.

— Ori poate că ai poftă să tocmești și tu o consoartă, să afli cum e s-o faci? intervine încă unul.

Mă mulțumesc să îi privesc doar pe bătauși.

Când m-am alăturat pentru prima dată Societății Pumnalului, ori de câte ori vedeam cum era năpăstuit sau atacat vreun *malfetto*, mă retrăgeam în camera mea și mă puneam pe bocit. Însă de atunci am văzut scene precum aceasta de îndeajuns de multe ori, încât acum sunt în stare să îmi păstrez cumpătul și să las teama care plutește în aer parcă să mă hrănească fără să mă mai simt vinovată în vreun fel. Așa se face că, în timp ce atacatorii continuă să-l chinuie pe băiat, rămân pe loc și simt doar nerăbdare.

Tânărul se ridică anevoie în picioare, înainte să fie lovit din nou, și o zbughește în sus, pe stradă. Atacatorii lui îl urmăresc.

— Nu este una dintre Tinerele Elite, murmură Violetta, privind-i cum pleacă. Clatină din cap, cu o expresie nedumerită: Îmi pare rău! Probabil am simțit energia altcuiva.

Nu știu de ce simt dorința de a urmări în continuare grupul. Dacă acela nu este Magiano, atunci nu am niciun motiv să îl ajut. Poate că de vină e doar frustrarea acumulată în mine sau ademenirea emoțiilor negative, care mă atrag, mă ispitesc să le folosesc. Sau poate este vorba doar de amintirea felului în care Pumnalele refuzau de fiecare dată să riște măcar să salveze câte un *malfetto*, dacă acesta nu era o Tânără Elită. Poate că este doar amintirea felului în care fusesem împinsă și apoi legată de un stâlp de fier negru, devenind ținta pietrelor și a fructelor stricate aruncate în mine de târgoveți furioși, în timp ce așteptam să fiu arsă pe rug de Axa Inchiziției în fața unui întreg oraș.

Pentru o clipă, îmi imaginez că, dacă aş fi regină, aş putea transforma lovirea unui *malfetto* într-un delict. I-aş putea executa pe următorii acestui băiat, printr-un singur ordin.

Încep să mă grăbesc, să îi ajung din urmă.

— Haide! o îndemn pe Violetta.

— Nu! începe să obiecteze, chiar dacă ştie că nu are rost.

— O să mă port frumos! o amăgesc şi îi zâmbesc.

Ea ridică o sprânceană, neîncrezătoare.

— Ce înţelegi tu prin purtare *frumoasă* este atât de diferit de ce considerăm noi, toţi ceilalţi, că ar fi! protestează.

Ne grăbim în întuneric, invizibile, sub faldurile iluziei pe care am ţesut-o. Din faţă se aud strigăte, când băiatul coteşte, încercând să îşi păcălească următorii. Fără folos, însă! Ne apropiem şi îi aud pe ceilalţi cum îl ajung, apoi strigătul lui de durere. Când dăm şi noi colţul, vedem că atacatorii l-au înconjurat deja şi că unul dintre ei tocmai îl trânteste la pământ cu o lovitură în faţă.

Acţionez înainte să mă pot opri. Înainte să mă pot gândi măcar. Dintr-o mişcare, mă întind şi dau la o parte firele care ne ascund privirii. Apoi, intru în cercul lor. Violetta rămâne pe loc, urmărind totul în tăcere.

Durează o clipă ca atacatorii să mă observe – nu înainte să mă îndrept direct spre băiatul *malfetto* care tremură şi să mă postez în faţa lui. Toţi ezită.

— Ce-nseamnă asta? mormăie acela care pare căpetenia bătauşilor, nepricepând, pentru o clipă, ce se întâmplă.

Ochii lui cercetează iluzia care-mi acoperă încă faţa. Ce vede el este o tânără întregă, nevătămată de febra sângelui şi nespus de frumoasă. Îi revine rânjetul.

— Asta-i concubina ta pe bani, metresa ta, băi, *malfetto* împuţit ce eşti? îl tachinează el pe băiat. Cum de-a ajuns unu' ca tine s-aibă atâta noroc cu caru'?

O femeie de lângă el îmi aruncă o privire bănuitoare.

— A fost și ea una dintre aceia care au jucat și au stat în cerc, alături de noi, le spune celorlalți. Probabil că l-a ajutat să câștige.

— Ah, ai dreptate! răspunde căpetenia bătaușilor. Se întoarce spre mine: Mai ai și alte câștiguri asupra ta? Poate că v-ați împărțit ce-ați furat de la noi?

Câțiva dintre ceilalți atacatori nu par atât de siguri. Unul dintre ei remarcă zâmbetul de pe fața mea și mă privește cuprins de neliniște, apoi se uită în spate, unde mă așteaptă Violetta.

— Hai să terminăm cu asta! protestează el, ridicând o pungă. Ne-am luat deja banii înapoi.

Conducătorul plescăie din limbă, nemulțumit.

— N-o să ne apucăm acum să ne facem un obicei din a-i lăsa pe unii sau pe alții să ne scape din gheare, răspunde el. Nimănui nu-i plac ăia de trișează și fură talanții oamenilor!

N-ar trebui să-mi folosesc puterile cu atâta neglijență. Dar este o alee ferită și nu pot rezista ispitei!

În afara cercului, Violetta trage slab de energia mea, protestând, anticipându-mi mișcarea următoare. O ignor și rămân pe loc, destrămându-mi ușor iluzia de pe față. Trăsăturile mele tremură, transformându-se treptat, astfel încât o cicatrice lungă începe să apară peste ochiul meu stâng, apoi pielea desfigurată din locul în care mi s-a aflat cândva ochiul, carnea înăsprită, chinuită, a unei răni vechi. Genele mele întunecate se transformă în unele de un argintiu-deschis. Am tot exersat, pentru a-mi spori precizia cu care îmi plămădesc iluziile și viteza cu care le țeș, mai repede sau mai lent, după voie. Acum, pot mânui firele de energie cu mai multă exactitate. Încet, încet, îmi dezvălui adevărata persoană acelora care stau în cerc în jurul băiatului *malfetto*.

Cu toții se uită lung la partea cicatrizată a feței mele. Nu mișcă unul, de parcă ar fi înlemnit. Mă surprinde că mă bucur de reacția lor. Nici măcar nu par să remarce că băiatul *mal-fetto* s-a ridicat deja în picioare și se sprijină de cel mai apropiat zid.

Căpetenia cetei se încruntă și îmi aruncă o privire firoasă, înainte de a scoate un pumnal.

— E-un demon! spune el, nesigur.

— Poate că da, îi răspund.

Vocea mea e rece. Este vocea cu care încă nu m-am obișnuit pe deplin.

Bărbatul vrea să atace, când ceva de pe jos îl distrage. Coborârea privirea spre dale și vede o panglică de un roșu strălucitor care șerpuiește de-a lungul canelurilor. Arată ca o creatură pierdută, rătăcind fără țel. Se încruntă și se apleacă spre iluzia micuță.

Apoi, panglica roșie explodează în zeci de alte funde, toate tâșnind în direcții diferite și lăsând dâre ca de sânge în urma lor. Toată lumea se dă înapoi.

— În numele zeilor, ce mai vrea să-nsemne...? încearcă el să întrebe.

Eu însă țin de acum liniile cu furie pe pământ și apoi pe ziduri, duzini care se transformă în sute, și apoi în mii și mii de panglici, până când întreaga stradă este acoperită de un câmp dur format numai și numai din ele. Fac să se estompeze lumina care se strecoară spre noi dinspre felinare și plămădesc iluzia unor nori de furtună stacojii care atârna, amenințatori, deasupra noastră.

Calmul și stăpânirea de sine ale bărbatului dispar, făcând loc fricii, panicii. Însoțitorii lui se grăbesc să se îndepărteze de mine, în timp ce panglicile mele sângerii acoperă strada. Mai-mai că

văd spaima care le adumbrește, ca o păclă, piepturile, iar sentimentul acesta trimite un adevărat vârtej de forță, o foame de neostoit prin mine. Fantasmemele mele îi fac să se teamă, iar teama lor mă face să devin tot mai puternică.

Oprește-te!

Simt cum Violetta trage din nou de energia mea, încercând să mă domolească. Poate că așa s-ar cuveni... De fapt, acești atacatori și-au pierdut deja setea de bani. Dar o ignor și contui. E un joc atât de amuzant! Cândva, eram mult mai stânjenită pentru că simțeam acest sentiment malefic, dar de acum nu mă pot gândi decât: *De ce să nu-i urăsc? De ce n-ar trebui să mă bucur de tot ce le pot face?*

Dintr-odată, bărbatul își ridică din nou pumnul. Dar eu îmi tot țin, mai departe, nestingherită, iluzia. *Nu poți vedea cuțitul, îl tachinează șoaptele din mintea mea. Unde este? Doar l-ai avut acum o clipă, dar probabil l-ai lăsat pe undeva.*

Chiar dacă eu văd limpede arma, bărbatul își privește mâinile, furios și uimit. Pentru el, cuțitul a dispărut cu desăvârșire.

Atacatorii capitulează, în sfârșit, în fața fricii. Câțiva o iau la goană, iar ceilalți se îngrămădesc lângă zid, înlemniți. Căpetenia lor se întoarce pe călcâie și încearcă să o rupă la fugă. Îmi dezvelesc dinții, apoi arunc miile de panglici sângerii spre el, trăgând de ele cât de strâns pot, făcându-l să simtă în carne tăietura și arsura firelor subțiri precum tășurile unor pumnale. Ochii îi ies bărbatului din orbite pentru o clipă, înainte să cadă, țipând, pe pământ. Strâng mai tare firele ascuțite din jurul lui, asemenea unui păianjen care-și țese pânza. *Pare că firele îți taie pielea, nu?*

— Adelina! mă strigă sora mea. Ai grijă la ceilalți!

Îi aud avertismentul la timp, încât să îi văd pe doi dintre ceilalți bătași – femeia de mai devreme și încă un bărbat – cum

își adună o brumă de curaj îndeajuns de mare, încât să se repeadă spre mine. Mă arunc asupra lor, lăsându-mi plăsmuirile să se reverse și asupra lor. Amândoi se prăbușesc. Ei cred că pielea le este jupuită de pe trup, iar agonia îi face să se chircească de durere.

Îmi încordez atenția atât de tare, încât îmi tremură mâinile. Bărbatul se chinuie să ajungă spre celălalt capăt al străzii și îl las să se târască. Oare cum s-o vedea lumea, acum, din perspectiva lui? Continui să fac să se reverse fantasmemele plăsmuite de mine asupra lui, imaginându-mi ce vede și ce simte. Iar el se pune pe suspinat, folosindu-și de acum întreaga forță pentru fiecare mișcare pe care o face.

E atât de plăcut să fii puternic! Să vezi cum alții se pleacă în fața voinței tale!

Îmi închipui că așa se simt, probabil, regii și reginele, care, cu doar câteva cuvinte, pot face să înceapă un război sau pot arunca în sclavie un întreg popor. Probabil la asta mă gândeam când eram mică și mă lăsam pradă visării cu ochii deschiși, ghemuită în capul scărilor din vechea mea casă, prefăcându-mă c-aș fi purtat o coroană grea pe cap și aș fi privit o mare de supuși îngenuncheați.

— Adelina, nu! Oprește-te! îmi șoptește Violetta.

Surioara mea se află lângă mine de acum, dar sunt atât de preocupată de ceea ce fac, încât abia-abia dacă îmi dau seama.

— Le-ai dat o lecție îndeajuns de usturătoare! Acum îngăduie-le să plece! îmi cere.

Îmi încleștez pumnii și continui, netulburată.

— Mă poți opri, îi răspund, cu un zâmbet, dacă asta dorești, cu adevărat.

Violetta nu mă contrazice. Poate că, în adâncul sufletului, chiar dorește și ea să fac asta. Să vadă că mă apăr. Așa că,

în loc să mă oblighe să mă opresc, își așază o mână pe brațul meu, amintindu-mi de promisiunea pe care ne-am făcut-o una celeilalte.

— Băiatul *malfetto* a scăpat deja, îmi spune, cu o voce nesus de blândă. Păstrează-ți furia pentru ceva mai important!

Ceva din vocea ei reușește să îmi domolească mânia. Dintr-odată, simt extenuarea produsă de folosirea unei cantități atât de mari de energie. Așa că îl eliberez pe bărbatul care se târăște din strânsoarea iluziilor. Și el se prăbușește pe caldarâm, ținându-se de piept, de parcă ar putea încă să simtă cum firele roșii îi sfășie carnea. Fața lui e un amestec hidos de lacrimi și salivă. Fac un pas înapoi, simțindu-mă slăbită.

— Ai dreptate! mormăi către Violetta.

Ea oftează doar și mă sprijină, să nu cad.

Mă aplec spre căpetenia bătașilor, care tremură încă, astfel încât să îmi poată privi așa cum se cuvine chipul meu însemnat de febra sângelui, ciuntit, pocit. Nici măcar nu poate să ridice ochii spre mine, atât de mult îl sperii.

— Voi fi cu ochii pe tine, așa să știi! îl ameninț.

Nu contează dacă aceste cuvinte sunt sau nu adevărate. În halul în care e acum, știu că nu va îndrăzni în veci să le pună la încercare. În schimb, încuviințează doar, iute, cu o mișcare zorită din cap, ca o tresărire aproape. Apoi, încă împleticindu-se pe picioare, se căznește să o ia la goană.

Ceilalți fac la fel. Pașii lor răsună pe alee până când dau colțul cu toții și zgomotele scoase de ei se topesc în vacarmul serbării. Când sunt eliberată de prezența lor, îmi îngădui să răsuflu. Mi-am epuizat toată rezerva de curaj, așa că mă întorc spre Violetta. Care este îngrozitor de palidă. Mâna ei a prins-o atât de strâns pe a mea, încât ni s-au albit degetele. Stăm împreună pe aleea de acum pustie. Clatin din cap.

Băiatul *malfetto* pe care l-am salvat nu are cum să fie Magi-ano. Nu este una dintre Tinerele Elite. Și, chiar dacă ar fi fost, a fugit deja de mult. Oftez, apoi îngenunchez și mă sprijin de pământ. Totul mi-a lăsat un gust amar.

De ce nu l-ai ucis? îmi cer socoteală șoaptele din adâncul minții mele, supărate foc.

Nu știu cât timp rămânem acolo, înainte ca o voce slabă, înfundată, venită de undeva, de sus, să ne sperie.

— Vasăzică, asta înțelegi tu prin *a te purta frumos*? mă iscodește.

Vocea e ciudat de familiară. Privesc în jur, spre etajele clădirilor mai înalte din jurul nostru, însă, în întuneric, e dificil să disting ceva. Fac un pas în spate, spre centrul străzii. În depărtare, zgomotele sărbătorii continuă.

Violetta mă trage de mână. Ochii ei sunt pironiți asupra unui balcon aflat vizavi de noi.

— El este! îmi șoptește sora mea.

Când privesc spre locul pe care mi l-a arătat, văd, în sfârșit, pe cineva: o persoană cu chipul complet acoperit de o mască se sprijină de parapetul de marmură, privindu-ne în tăcere.

Este șarlatanul care a condus jocul de ghicit pe care au pus rămășag bătaușii.

Sora mea se apropie.

— Este una dintre Tinerele Elite. *A lui* era puterea pe care am simțit-o mai devreme.